

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti, de historia certaminis Apostolici, libri decem

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Vita Beati Petri Apostoli. Ioachimo Perionio Benedictino Cormœriaceno
auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

IOACHIMI

PERIONII BENEDICTI

NI CORMOERIACENI DE

rebus gestis vitisque Aposto-
lorum Liber.

VITA BEATI PETRI

APOSTOLI. IOACHIMO PE-

riouio Benedictino Cormoeriace-
no auctore. (:.)

Simon is qui Petrus, à Chri-
sto, vt mox docebimus, ap-
pellatus est, frater Andreæ
Apostoli, Ioâne, siue Iona
patre natus est in oppido
Galilææ prouinciæ, quod
Betsaida dicitur. Is à Christo primū disci-
pulus delectus est, deinde Apostolus, po-
stremò ceteris totiꝫ Ecclesiæ p̄fectus est.
Quod quemadmodum factū sit, sigillatim
exponendū cēsui. Andreas quidē eius fra-
ter, eum Ioannem, qui Christum baptiza-
uit dicentem audiret, Iesum esse qui pec-
cata tolleret, eum secutus, apud illum eo
ipso die commemoratus est. Postridie Simo-

Q.

+

ACR

no-
d te
nem-
uam
quasi
gita-
ruan
ia &
itate
lita-
om-
iran
Deus
lun-
ant,
ecce-
bea-
st

CH

nem fratrem primū inuenit, eiq; se Christum, id est, eum quem lex & Prophetæ venturum prædixissent, & inuenisse & vidisse dixit, Simō, qui hoc experire vellet, ad Iesum se adducendum curauit, quem ut ille vidit, eum esse Simonem Ionæ filium dixit, eiq; nomen Petri imposuit quo appellandus esset. Petrus Iesum his gestis sequi nō cœpit, sed tū denique, cum ad mare Galileæ eum se vocantem audiuit. Cū enim duæ naues ad lacum Genesarenum starent, earumq; vnam quæ Simonis erat, Christus cōscendisset, eum ut à terra paulū subduceret, rogauit. Christus sedens ex nauicula multitudinem docebat: qui ut dicendi finem fecit, Simonem admonuit, ut rete laxaret, ac in mare dmitteret. Simon se ac socios tota nocte in piscatione operā perdidisse dixit, se tamen dicto eius audientē, rete laxaturum. Quod cum fecisset, piscium multitudinem ceperunt tantam, ut rete rumperetur, cogereturq; ipse & socij eiusdem nauis alios qui in altera nauis erant, rogare ut venirent, & se adiuuarent. Illi cū venissent, vniuersi vtranque nauem impleuerunt, quo quidem pondere penè naues submersæ sunt. Simon autem Petrus qui hoc Christi factum secum animo penitus

B. PETRI VITA. 369

penitus vt inusitatum, reputaret, & miraretur, se ad illius pedes infirmitatis cōsciū misit, eumq̄ue rogauit vt à se qui peccator esset discederet. Christus Petrum vt bono animo esset admonuit, eiq̄ue fore dixit, vt homines caperet, id est retib, orationis eos ad ipsius fidem deduceret. Hinc Petrus ac socij eius relictis omnibus, Christum ita secuti sunt, vt nūquam postea ab eo discesserint. Itaque cū non ita multo post, multi eius discipuli, propter eū sermonem, quem ab illo de edendo corpore, & potando sanguine suo habitum preposterè acceperant, discederent, rogaretq̄ue Christus duodecim Apostolus, nū ipsi etiam abire vellent. Simon Petrus vnus pro omnibus respōdit, Dñe ad quem nos conferemus Verba enim eū vitæ æternæ habere, se etiam ac condiscipulos credere, ac cognouisse iam eum esse Christum Dei viui filium. Erant iam tum ex cōmuni discipulorū numero duodecim delecti, quos Apostolorum appellauit nomine. Quod cū Matthæus, Marcus & Lucas exponunt, Petrū primo loco nominant: Matthæus verò prætereà primum eum vocat. Duodecim aut, inquit, Apostolorum nomina sunt hæc: primus, Simon qui dicitur Petrus, & Andreas frater eius. Philippus

Q 5 &

& Bartholomæus, Iacobus Zebedæi, & Ioannes frater eius, Thomas, & Matthæus publicanus, & Iacobus Alphæi, & Thaddeus, Simon Chanaæus, & Iudas Iscariothes, qui & tradidit eum. Sed ad alia veniamus. Christus cum quinque millia hominum quinque panibus ac piscibus duobus ita satiasset, ut reliquiae etiam permulta superessent, Apostolus conscendere nauem, & transmittere, dum multitudinem dimitteret, iussit, ipse dimissa turba, solus in mentem oratum ascendit, ibique vesper etiam orat. Nauicula autem in qua erant Apostoli, in medio mari ita fluctibus iactabatur, ut penè se euadere posse iam diffiderent: cum Christus re cognita, quarta noctis vigilia ad eos venit, ita pedibus, ut si terra eundem fuisset. Quem cum ita ambulantem discipuli animaduertissent metu perculsi, clamare, ac visionem esse dicere. Ipse statim ut bono animo essent hortatus est, se esse, ne timerent. Petrus rogare eum, ut si ipse esset, se ad ipsum venire iuberet. Cumque Petrus illius iussu de nauicula descendens, pedibus ingredi cœpisset, exorta vi magna ventorum timuit, iamque submergi incipiebat, cum CHRISTVS ut se seruaret rogauit. Christus autem porrecta manu comprehensum

hensum

hensum & ereptum obiurgauit, quod de
 ipsius auxilio & ope diffusus esset, Chri-
 stus in agrum Caesariensem nec ita mul-
 to post cum discipulis venit. In ipso iti-
 nere cum ab eis quaesiuisset, quanam esset
 hominum de ipso opinio: Illique ita re-
 spondissent, vt diceret eum alijs Ioannem
 Baptistam, alijs Eliam, nonnullis Hiere-
 miam: aliquibus vnū aliquem ex prophe-
 tis videri, eos rursus rogauit, quem nam
 illi ipsum esse dicerent. Tum Petrus vnus
 pro omnibus respondit, eum esse CHRIS-
 tum Dei viui filium: Quo illo responso
 satis declarauit, quantum ei tribueret,
 quamq; vere de illo ipso sentiret. Itaque
 Christus ipse beatū eum esse dixit, quod
 ei non caro & sanguis, sed pater ipse
 qui in caelo esset, talem de eo opinionem
 patefecisset atque enunciaisset. Eumque
 Petrū esse professus, supra, & in ea petra
 Ecclesiam suam aedificaturum esse pro-
 misit, quam portae inferorum nulla vi la-
 befactare possent aut euertere. Claves
 praeterea ei se traditurum caelorum, id est,
 eiusmodi duplicem potestatem, vt quid-
 quid alligauisset in terra, id ipse ratum
 in caelo habiturus esset. Eodem ferè tem-
 pore amoris summi illius quidē, sed parā
 consideratē signa magistro discipulus

Quo

ostendit

ostendit. Nam cum idem discipulis, sibi propediem Hierosolymam eundem esse exponeret, ibique fore, ut a pontificibus primisque ciuitatis irideretur, conspueretur, verberaretur, interficeretur, ac tertio die ab inferis excitaretur. Petrus qui hæc eius maiestate ac virtute indigna existimaret, non diuinam providentiam charitatemque illius in genus hominum consideraret, eum obiurgauit his verbis, Deus ista prohibeat, hæc tibi minimè accidant. Hoc Christus ita acerbè tulit, ut eum aduersarium vocauerit, ei que ut se sequeretur imperauerit, quod non ea quæ Dei essent, verum ea quæ hominum spectaret. Sexto post die illum CHRISTVS vnà cum Iacobo & Ioanne eius fratre in montem quendam remotis arbitris duxit, vbi cum ita illius & vultus immutatus esset, & vestis, ut ille Solis lumen imitaretur, hæc niuis candorem: eodemque puncto tēporis Moses & Elias visi essent cū eo loquentes de morte quã Hierosolymis perpeffurus esset, tū Petrus loci amœnitate, Christi que iucundissimo illo gratissimoque aspectu captus & delinitus, Domine, inquit, gratus est hic & commodus nobis ad habitandum locus. Itaque si tibi videtur, tria hic tabernacula, tibi, Mosi, Eliæ,

Eliæque faciamus. Nihil ad hæc ille respō-
 dit, tantumque visi sunt illi vocem exau-
 dire monentis vt Christum filium suum
 charissimum audirent. Quod cum audi-
 rent, præ metu proni in terram ceciderūt:
 ad quos Iesus accedens, eis, vt surgerent
 nec timerent, imperavit. Illi surgentes
 cum oculos sustulissent præter Iesum vi-
 derunt neminem. Capharnaum Galileæ
 oppidum Christus docendi causa tum for-
 tē venerat, cum nonnulli quorum hoc
 munus erat, ibi tributum exigebant: Ij ad
 Simonem Petrum adeuntes, eum roga-
 runt num Christus eius Magister tribu-
 tum pendisset. Cumque ille annuisset, do-
 mum in qua Christus erat ingressus est.
 Christus eum occupās quæstuit à filijsne
 suis reges tributum exigent, an ab alie-
 nis? Cum ille ab alienis respōdisset, tum
 Christus conclusit, liberos esse filios, sed
 ne ipsi illis causam sermonis de se affer-
 rent, eū ad mare iussit ire, & hamū iacere,
 eūque piscē quē primum cepisset auferre,
 eiusque ore aperto numū quē inuenturus
 esset, pēdere. Idem cum Christum audisset
 siue docentem, siue admonentem, siue
 etiam præcipientem, vt si quis nostræ re-
 ligionis ac disciplinæ alteri peccasset, in
 primum clam remotique arbitris, ab illo

Q. 7. obiur-

obiurgaretur: si ipsum non audiret, duos
 testes adhiberet: si ne tum quidem in vi-
 am rediret, idem apud ecclesiam ab ipso
 accusaretur: cui si minimè ille obtempe-
 raret, iam pro aliena nostra disciplina
 haberetur: quoniam quoties peccanti no-
 bis veniam dare nos oporteret, ex Chri-
 sti oratione non placè intellexerat:
 eum rogavit, quoties peccanti fratri ig-
 noscere deberet, & an si septies peccasset,
 in eo modum statuendum esse censeret,
CHRISTVS autem non in septimo quo-
 que peccato modum se statuere respon-
 det, sed in septimo & septuagesimo. Quo-
 ille responso facile declaravit, quoties-
 cunque Christianus aliquis contra nos
 quippiam aut dixerit, aut scripserit, aut
 fecerit, toties nos si ex animo ut sibi igno-
 scamus, roget, veniã dare oportere. Ado-
 lescens quidam admodum locuples Ie-
 sum audiens, eum, ut viam salutis sibi o-
 stenderet, rogauerat. Christus legis Mosa-
 icæ præcepta quæ roganti ille commemo-
 rasset, eiusmodi esse respondit, ut ijs si
 pareret, vitam, & gloriam consequere-
 tur sempiternam. Quibus cum se ille
 iam inde à puero obtemperasse dixisset,
 Christus quiddã illi deesse addidit, quod
 si faceret, fore dixit ut perfecto absoluto

que

que virtutis munere surgeretur, Hoc autem in eo positum esse, vt omnia quæ haberet, venderet, daretque egentibus, veniensque ipsum sequeretur. Ille qui multa, vt dixi, habebat, cum de bonorum contemtionem ac despicientia verba Christi facere audisset, tristis abiit. Christus autem cum hoc cõperisset, discipulorum animos à diuitiarum & opum studio hoc modo abduxit, difficile esse eos qui essent locupletes, in cælum peruenire: quin etiã facilius esse Camælum per foramen acus, transire, quàm eum in cælum conuolare, cuius spes omnis in opibus acquiesceret. Quod cum illi intellexissent, mirari & quærere cõeperunt, quisnam gloriam sempiternam consequi posset. Ille & hoc in hominibus situm esse negavit, & nihil esse dixit, quod DEI potestatem potètiãque effugeret. Petrus verò qui Christum de contemnendis descedi: que omnibus ita disseruisse meminisset, vt ei etiam qui hoc fecisset, si gloriam consequi sempiternam vellet, necesse esset ipsum sequi, rogare eum cõcepit, quodnam præmium ipse ac condiscipuli, qui eum contemptis relictisque omnibus secuti essent, ab eo expectare deberent. Tum Christus iureiurando confirmavit, ipsos illos qui eum secuti essent,

in manu

in mundi renouatione cū cōpisset iudicare, in sellis duodecim sedentes, duodecim tribus Israëlitici populi iudicatos: omnes verò qui vel domum, vel fratres, vel sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut liberos, aut agros, ipsius nomine causaque reliquissent, vitā sempiternā esse consecuturos. Idē in cōiuiuo illo ad quod extremū duodecim Apostolos pridie quā in crucem agebatur, adhibuit, quantum & Iesu tribueret: & de se detraheret declarauit, quantoque studio ad gloriā aspiraret sempiternam. Cū enim Iesus abluere eis omnibus pedes ac detergere constituisset, primum à Petro initium cepit. Quod ille primum cū & magistri dignitatem, & suam infirmitatem, & vt ita dicam indignitatem consideraret, pati noluit: deinde cū illum dicentem audisset, si eum non ablueret, nihil ipsi cum eo commercij, nihil commune futurum, tanta animi alacritate concessit, vt non solum pedes, verum etiam manus & caput quo minus ab eo abluerentur, minimè recusaret. Eadem in cœna paulò post, idem CHRISTVM tristem perturbatumque animo animaduertat, eodemque affectum animo ipsi ac condiscipulis prædicentem audiuerat, fore,

vt

ut vnus eorum ipsum proderet. Qua illi
 us oratione cum vehementer omnes, ut
 æquum erat, commoti essent, ipse Ioannē
 silentio admonuit, ut ex Christo quisquā
 hoc tantum tamque immane scelus ad-
 missurus esset, cognosceret. Ille in Iesum
 sinum capite deposito, intellexit ad eum
 hoc crimen pertinere, cui frustum intin-
 ctū Iesus porrecturus esset. Quam in ma-
 gistrum fide esset, ibidem ostendit. Nam
 cum ille omnibus prædixisset fore, ut ipsi
 ea ipsa nocte se deserto discederent, ipse
 multis verbis, iterum ac tertium pollici-
 tus ei est, ut cæteri illum desererent, se ta-
 men cum illo pariter antè moriturum,
 quam tanto scelere se contaminaret.
 Quod quidem aliqua ex parte tum præsti-
 titit, cum paulò post, in eo horto qui
 quod oliuis consitus erat Oliueti dictus
 est, multitudo omnis generis armatorum
 qui eum cōprehensuri erant, à defenden-
 do magistro nō deterruit districtoque gla-
 dio Malcho, qui vim primus inferebat,
 aurem præcidit. Itaque solus cum Ioanne
 postea ex Apostolis Iesum cum eum vin-
 ctum armata cohors ad pontifices & pha-
 risæos hostes ducebat, vsque ad Annę æ-
 des secutus est. Sed iam tempus illud ve-
 nerat, in quo Christus ei amicitia officia
 nulla

nulla, morte etiam proposita se præter-
 missurum pollicenti prædixerat fore, ut
 antequam gallus ea ipsa nocte caneret, ter
 se ipsius esse discipulum negaret. Itaque
 amor ille quem iam eximium & singula-
 rem præ se ferebat, puncto temporis ac
 repente ita refluxit, & immutatus est ei a-
 nimus, ut qui tot, ut dixi, armatorum me-
 tu deterritus non fuisset paulò antè à de-
 fendendo magistro, tum mulierculæ vo-
 ce & interrogatione impulsus, se illius es-
 se discipulum negauerit. Quod quia me-
 tu coactus fecit, non est à Magistro quem
 ipse negauerat, desertus discipulus, fecit
 enim ut statim in viā rediret, ut se collige-
 ret, culpamque & confessione tacita ag-
 nosceret, & lachrymis dilueret: quemad-
 modum paulò antè ei prædixerat, cum se
 rogasse patrem exposuit, ne illius fidem
 dañficere tollique pateretur. Itaque hæc il-
 lius pœnitentia tam grata Iesu fuit, ut
 tertio inde die cum ab inferis excitatus
 esset, & nominatim vni Petro se reuixisse
 nunciari voluerit, & se ipse illi cum solus
 esset eodem die ostenderit. His ita exposi-
 tis, ad maiora nunc lætioraque venia-
 mus. Ex eis enim id quod adhuc dixi, in-
 telligi licebit. Eo ipso quo Iesus reui-
 xerat die, cum mulieres quædam, in his

Maria

B. PETRI VITA. 370.

Maria Magdalena, se ad sepulchrum Christi prima luce officij causa contulissent, neminemque vidissent, sed modò sepulchrum vacuum, Magdalena statim ad Apostolos veniens, eis nunciauit sepulchrū inane esse, dominumque sublatum. Petrus hoc nuncio valdè conturbatus, vnà cum Ioanne cursu eò contendit. Cumque illi ita esse animaduertissent, domum se receperunt. In quo quidem officio quoniam illi duo soli fuerunt, facile intelligi potest, in eis magistri amorem maiores vires habuisse, altiusq; radices egisse quàm in cæteris. Quòd autem sequitur, eiusmodi est, vt ex eo vno illum magistro discipulum omnium charissimum fuisse appareat. Fortè Iacobo ac Ioanni eius fratri, & Thomæ, alijsque nōnullis cōdiscipulis se ad mare Tyberiadis piscatum ite dixerat, quibus etiam visum est eò vnà proficisci. Conscensa naue cū totam noctem frustra in piscatione cōsumpsissent, mane Iesus in littore constitit eo quidem habitu, vt eum minimè agnoscerent. Quærit ille nunquid cepissent, quod cū negarent, tum dixit, si rete ad dextrum nauigij latus iacerent, fore, vt inuenirent. Paruerunt illi, pisciumque multitudinem ceperunt tantam, vt rete iam trahere

trahere

trahere non possent. Ioannes animad-
 verso miraculo Petro Iesum esse dixit. Pe-
 trus in mare se deiecit, alij nauigo terram
 tenuerunt, trahentes rete plenum pisci-
 um. Cùm descendissent, piscem qui sub-
 ditis ignibus coquebatur, & panem vi-
 dent. Iubet eos Christus pisces adferre
 quos cepissent, conscensaque naue Petrus
 rete traxit, in quo cùm centum quinqu-
 aginta tres essent, integrum tamen reman-
 sit. Ad prandium cùm discipulos Christus
 vocasset omnes ab eo panem piscemque
 acceperunt. A prandio Petrum ille rogat,
 an se chariorem, quam alij qui aderant,
 haberet, idque fecit iterum ac tertio, cùm
 & Petrus sigillatim ad rogata etiam re-
 sponderet, & Christus toties ei se oues su-
 as, id est, ecclesiam suam committere dice-
 ret. Hoc praeterea Christus addidit, eum
 cùm adolescens esset, proficisci quò vellet
 solitum, fore cùm prouectae aetatis esset,
 vt porrectis manibus eum alius cingeret
 & duceret, quò minimè vellet. Qua ille
 sua oratione significauit, quo mortis ge-
 nere gloriam Deo tributurus esset. Idem
 cùm in caelum CHRISTVS ascendis-
 set, ante missum spiritum, iam tum non
 solum scripturae sanctae mysteria intelli-
 gebat, verum etiam eorum veritatem re-
 & euca.

& euentu docebat. Cùm enim duodecim
 Apostolos à Christo delectos recordare-
 tur, cum numerum Iudæ proditione ac
 morte & imminutum, & restituendũ esse
 ex Davidis psalmis intellexit. Itaque cum
 surrexisset, hoc condiscipulos docuit, his
 verbis: Scripturam impleri oportere, quã
 Spiritus sanctus ore Davidis de Iuda pro-
 ditore magistri, prædixisset. scriptũ enim
 esse in libro Psalmorum, Fiat domicilium
 eorum desertum, nec sit qui in eo habi-
 tet: & episcopatum eius alter accipiat.
 Itaque deligendum esse ac sufficiens
 in eius locũ vnum ex ijs, qui semper Chri-
 stum vnã cum ipsis secuti essent, ex eo iam
 tempore, cùm à Ioanne ablutus & bap-
 tizatus est. ad eum diem quo in cælum as-
 cendisset. Hac Petri oratione cæteri apo-
 stoli adducti, duos vnã cum eo proposue-
 runt, Iosephum qui Barsabas dictus est.
 & Matthiam: oraueruntque Deum, vt o-
 stenderet vtrum eorum vellet in Iudæ de-
 mortui locum succedere. Cumque eis sor-
 tes dedissent, Matthiæ sorte Magistratus
 & Apostolatus obtigit. Paucis post die-
 bus, quinquagesimus dies, quem Penteco-
 sten Græco nomine appellamus, venit.
 Eo die cùm Spiritum sanctum CHRIS-
 tus discipulis misisset, quo completi va-
 rijs

rijs linguis Deum laudarent, eius rei fama innumerabiles qui ex omnibus nationibus Hierosolymæ tum erant, ad rem cognoscendam excitauit. Cumque in eum locum ubi erant discipuli, conuenissent, nemoque esset, qui non illos eo sermone uti, eaque lingua loqui perciperet, quæ regionis cuius erat, propria esset, partim stupor eos inuasit, partim admiratio. Sed tamen nonnulli iridentes eos vino onustos esse dixerunt. Itaque petrus vnus hanc illorum audaciam & calumniandi libidinem hac oratione reprehendit, falso eos existimare nostros esse ebrios, cum tertia etiam tum diei hora esset, esse autem hoc ipsum, quod DEVS Ioselis prophetæ voce prædixerat, fore, ut ipse extremis diebus in omnes homines spiritum suum diffunderet, prophetarentque ac prædicarent res futuras liberi Hierosolymitanorum: conuersaque oratione ad Hierosolymitanos, eis Iesum dixit virum inter eos signis virtutibusque à Deo probatum, quæ ipsi interemissent, ab eodem ab inferis excitatum esse, quod eo in loco retineri cohiberi que minimè potuisset. Id enim Davidem his verbis prædixisse, insuper & caro mea in spe acquiescet, Quoniam non relinques animam meam in inferis, nec

san-

sanctum tuum corruptioni obnoxium fa-
 cies. Dauidem enim non ipsum de se hæc
 dixisse, cum & mortuus esset, & sepulcrum
 illius vsque ad eum diem ibi viseretur,
 sed cum propheta esset, Deum ei iurasse:
 quendam, qui ex illius semine nascere-
 tur, in solo illius scilicet esse, hinc eum
 hæc de Christi, ut hoc verbo utar, resur-
 rectione multò antè prædixisse. Eum Je-
 sum à Deo excitatum esse, cuius rei ipsi
 omnes eius discipuli testes essent. Itaque
 eum qui sublatus esset in cælum, promif-
 sione patris donum illud effudisse, quod
 ipsi cernerent & audirent. Eum autem
 in cælum ascendisse Dauidem docere, his
 verbis: Dixit Dominus Domino meo, se-
 de à dextris meis. donec ponam inimicos
 tuos scabellum pedum tuorum: cum Da-
 uid ipse in cælum minimè ascenderit.
 Quapropter hoc sibi persuaderent, Iesum
 eum, quem cruci suffixissent, & dominum
 à Deo & Christum esse factum. Hæc cum
 Petrum perorantem audissent, subiit eos
 poenitentia, eumque ac cæteros Apосто-
 los rogarunt, quidnam facere eos oport-
 teret: tum Petrus eos hortatus est, ut &
 eos veteris vitæ poeniteret, vnusquisque
 eorum IESV CHRISTI nomine aqua
 saluari expiaretur, sic enim fore. ut donum
 spiritus.

spiritus.

Spiritu sancti acciperent, ad eos enim eorumque liberos, & ad omnes qui procul abessent, quos quidem Dominus vocauisset, hanc promissionem pertinere. Alijs etiam verbis plurimis eos hortatus est, ut se ab eo hominum genere qui Christum in crucem egissent, abducerent, atque secernerent. Valuit apud tria millia hominum hæc Petri oratio, omnesque aqua salutari abluti expiati que sunt. Multo etiam plures, nec ita multo post, ad nostram fidem religionemque deduxit. Is enim vnà cum Ioanne in templum orandi causa ad horam nonam veniebat, cum claudus & paralyticus quidam, quem morbus is ex utero matris iuuaserat, portaretur: ut quemadmodum quotidie solitus erat, ante ianuam templi quæ Speciosa dicebatur, positus, aliquid ab ijs qui introirēt in templum acciperet. Is ergo cum Petrum & Ioannem introeuntes animaduertisset, eos ut sibi aliquid largirentur rogare cœpit. Quem cum illi intuerentur, Petrusque eum in ipsos oculos conijcere iussisset, ille paruit, quod se ab eis pecuniam accepturum esse speraret. Sed cum Petrus sibi argentum esse negasset, hoc se illi dare quod haberet, dixit, imperauitque ut **IESV** Christi Nazareni nomine se in pedes

des
ill
ens
rati
cur
mo
eos
dit
tur,
ren
sent
quen
fo li
cisse
ius fi
nos
hoc
adm
bus:
ferm
perp
Qua
redir
Mult
& Io
magi
uener
hens
tradi

B. PETRI VITA. 385

des erigeret, atque ambularet. Se erigit ille statim, & in templum rectè ingrediens, Deo gratias agit, quod tantæ admirationi fuit omnibus, vt maximus concursus factus sit populi in porticum Salomonis ad Petrum & Ioannem, cùm ille eos teneret. Quam multitudinem vt vidit Petrus, nihil esse dixit, quod mirarentur, aut in se & Ioannem oculos conijcerent, quasi vi sua atque auctoritate fecissent, vt ille incederet. IESVM enim esse quem & illi deditum Pilati libidini, dimisso liberatoque scelesto homine, interfecissent, & Deus ab inferis excitauisset, cuius fide & nomine is quem cernerent ac nossent, sanus esset & incederet. Scire se hoc ab illis imprudentia esse factum, quæ admodum etiam ab eorum magistratibus: quod autem omnium prophetarum sermone prædictum esset, CHRISTUM esse perpeffurum, ita absolutum esse à DEO. Quare eos facti pœniteret, ipsique in viam redirent, vt eorum peccata eluerentur. Multaque alia in eandem sententiam ipse & Ioannes dicebat, cùm sacerdotes & magistratus templi atque Saducæi interuenerunt, qui iniectis manibus comprehensos eos in custodiam in crastinum tradiderunt, quod moleste ferrent, doceri

R

ab

ab eis populum, & Iesu exemplo & nomine induci mortuorum resurrectionem. Quinque autem millia hominū, qui hæc audierant, eis crediderūt. Postero die dum Annas & Caiphas alijque sacerdotes & scribæ conuenissent, eos produci iubent, ab eis que requirunt, cuius hoc nomine fecissent. Petrus Spiritu sancti plenus, hoc scire omnes qui adessent oportere dicit, si ab ipsis quærat in iudicio, cuius nomine curatus esset is, de quo ageretur, curatum eum esse IESU Christi Nazareni nomine, quem cum cruci suffixissent, Deus à mortuis excitasset. Hunc esse lapidem, cui cum ab eis ædificantibus improbatus esset, ad anguli caput sit accommodatus, neque in alio spem salutis esse collocandam. Neque enim nomē aliud esse in terra datum hominibus, quo omnibus salutem dari oporteat. Illi cum Petri & Ioannis, quos idiotas & ignaros esse scirent, constantiam tantam cernerent, & virtus eorum magnam eis admirationem attulit & oratio. Cumque hominem qui curatus fuerat, statim cum eis viderent, nihil habebant quod contradicerent. Secedere tamen eos extra concilium paulisper iusserunt, ut inter se quid faciendum esset constituerent. Rem esse ita claram &

illu-

ille
non
ned
fune
respo
dicio
vide
vidis
cum
iusta
rent.
vitæ
quã h
geren
precip
quida
vxore
tumq
partes
stolon
tus san
nania
spirit
de agr
lita qu
Neq; e
Deo. H
pirtu
rechem

B. PETRI VITA. 387

illēstrem dicunt, vt eam ipsi iam negare non possent. Itaque hoc tantum placere, ne deinceps loquerentur aut docerent Iesu nomine. Quod cūm eis imperarent, illi responderunt: Si æquum esset diuino iudicio, eos potius quàm Deum audire, ipsi viderent, Se autem non posse de ijs quæ vidissent & audiissent non loqui. Eos tū cum minis dimiserunt, cūm nullam satis iustam causam animaduersionis inuenirent. Discipulorum omniū eiusmodi erat vitæ institutū, vt nec quisquam eorū quicquā haberet vt suum: & si qui eis se adiungerent, omnia quæ possiderent, venderēt, preciiq; ante apostolos ponerēt. Vir autē quidam Ananias nomine cum Sapphira vxore sua, cūm agrum vendidisset, multumq; de precio, detraxisset vxore cōscia, partem quandam afferens ad pedes Apostolorum posuit. Quod cūm Petrus Spiritus sancti permotione cognouisset, ab Anania qua siuit, cur à Satana impulsus, Spiritu sancto mētitus esset, fraudassetq; de agri precio, cū p̄sertim maneret ei, venditaque possessio in illius esset potestate. Neq; enim cū mētītū esse hominibus, sed Deo. Hæc cū Ananias audiret, cecidit, & spiritū edidit. Quæ res omnium animos vehementi metu perculit. Vix aut̄ trium

R. 2. hora.

horarum spatium intercesserat, cum Sapphira eius vxor huius rei ignara, introiuit. Eam Petrus rogauit, an tanti agrum vèdidissent: quæ cum annuisset, reprehensaque esset ab illo, iisdem verbis quibus vir eius statim id quod ei Petrus prædixerat, cecidit mortua. Quanta autem vis in eo curandorū morborum fuerit, quantaque omnium de eo in hoc genere opinio, hinc intelligi licet, quod cum omnes ægros & debiles in vijs, quibus iter futurum eum sperarent, posuissent, non expectabant, dum eos ipse tangeret, sed vim in eius umbra tantam inesse putabant, ut se aclusos liberatum iri confiderent, si ea ad ipsos perueniret. Quæ eos spes minimè fefellit. Omnes enim qui tum è finitimis oppidis Hierosolymam venerunt, aut delati sunt, Petrus sanitati pristinae restituit. Aeneam etiam quendam, qui annis octo iacuerat in grabbato paralyticus, Lyddæ curauit, quod cum Lyddenses & Saronenses comperissent, ad Christianam religionem deducti sunt. Quinetiam mortuos excitauit, in ijs Tabitham, quæ Dorcas dicitur. Hæc Ioppe habitabat, mulier cum virtutibus omnibus, tum liberalitate in egentes prædita. Cum autem ex morbo interiisset, discipuli qui

Ioppe

Ioppæ erant, missis duobus, Lyddâ quoniam haud procul inde aberat, Petrû rogant, vt ad se venire ne grauaretur. Venit ille, circumstant eum omnes viduæ flentes. eiq̄ue vestes ostenderunt, quas ipsis Dorcas faceret. Eiectis foras omnibus, ipse orat, conuersusq̄ue ad cadauer, Tabitha inquit, surge: illa continuo oculos aperit, quam sua manu erecta, sanctis ac viduis viduam reddidit. Cuius miraculi fama cum totam urbem peruasisset, multi crediderunt. Sed eò, vnde digressus sum, reuertor. Simon quidam erat in quodam oppido Samaritanorum, magicis artibus & rationibus eruditus. Is cum longo tempore ante aduentum Philippi, qui fuit ex septem Diaconis vnus, Samaritanos suis illis artibus præstigijsq̄ue ita captasset semper, vt illum vim magnam esse Dei dicerent: tamen Philippo multa de regno Dei ibi differenti cum multi assentirentur, ipse etiam assensus est, aqua q̄ue saluari expiatus, eum sequebatur. Apostoli autem qui erant Hierosolymæ, cum Samariam disciplinam nostram approbasse audissent, eò Petrum Ioannemq̄ue miserunt, vt Samaritani oratione eorum, manuumq̄ue impositione Spiritû sanctû acciperent. Simon quæ Magû paulò antè

fuisse diximus, cum ita spiritum sanctum dari ab Apostolis cerneret, contendit ab eis, ut precio ad hanc vim & potestatem perueniret. Petrus qui scelus hominis perceptum haberet, Pecunia, inquit, tua tibi sit exitio. quod Dei munus pecunia constare, quarique existimasti. Itaque eum admonuit, ut ipsum istius sceleris poeniteret, Deumque ipse rogaret, si forte hoc animi tam peruersum praeposteri iudicium remitteret. Ille Apostolos orauit, ut Deum causa sua rogarent, ne quod eorum quae dixissent ei contingeret. Petrus Ioppae apud Simonem quendam sutorem, eo tempore, quo Thabitam mortuam excitauit, habitabat. Paucis interiectis diebus, quaedam ei visio hora diei sexta cum esuriret, & cibum capere vellet, hoc modo oblata est. Caelum apertum visus est videre, ex eoque linteum magnum quatuor intus & oris in terram demitti, in quo essent omnia genera quadrupedum, serpentium, & volucrum. Secuta est tum vox, siue admonentis, siue imperantis, ut ea occideret & comederet: cumque negasset ille, se vlla re vesci posse, quae immunda sacraque esset, tum vocem audire visus est dicentis, quod Deus consecrasset & expiasset, id ne profanum diceret. Quod cum iterum a tertio factum esset,

B. PETRI VITA. 198

vas illud speciem lintei præferens, in caelum receptū est. Petrus cum se collegisset, cogitare ac reputare secū cœpit, quidnam visio illa protenderet. Interea & viri tres missi à Cornelio centurione cohortis Italicæ, ad ianuam Simonis tutoris perueniunt, qui euocatis nonnullis quærūt, num Simon Petrus ibi habitaret: & Spiritus eū admonuit, esse tres qui eum vellent, cum quibus proficisci ne dubitaret, q̄ eos ipse misisset. Itaque descēdens, vtrō eis se obtulit, dixitq̄ue, eū esse se quē quærerēt, rogauitq̄; quid venissent. Illi se à Cornelio centurione viro probo, cuius de virtute & liberalitate in egentes Iudæi oēs testarentur, missos esse dixerunt, quòd Angelus sanctus eum admonuisset, vt illum accersendum curaret. Postero die vnà cum illis profectus, sequenti Cæsaream peruenit. Cornelius conuocatis necessarijs & amicis eos expectabat: Itaque vt eum appropinquare cognouit, ei obuiam prodijt, misitq̄ue se ad pedes eius, vt illum adoraret. Quod ille facere, cū se etiā hominem esse diceret, prohibuit. Domum vnà cum eo loquēs cum intrasset, vt multos qui conuenissent vidit, eos certè scire dixit, nefas esse viro Iudæo societate coniungi cum alienis aut ad eos accedere. Sed quoniam

Deus ipsi ostēdisset, neminem hominem profanum aut immundū esse habendum, propterea accersitum se non grauatē venisse. Hinc querere cōepit, quamobrem ab eis accersitus esset. Tum Cornelius quadriduo antē exposuit, cum solus domi suæ hora diei nona oraret, virum quendam veste candida ornatum ita visum esse, qui & orationem ipsius, & eleemosynas Deo acceptas gratasque diceret, vt ipse Ioppa Simonem Petrum accerseret: itaque se gratias illi agere dixit, quōd venisset, & simul se paratos ad audiendum id omne, quōd ei à Domino præceptum esset. Petrus cūm hæc audisset sibi compertum esse dixit, nullius rationem à DEO potius quàm alterius, haberi, sed acceptos gratosque illi esse omnes apud omnes gentes, qui eum timeant, iusteque vixerint. Verbum misisse dum filijs Israëlitis quōd pacem IESV nomine nunciaret, eum esse Dominum omnium. Eos scire verba habita esse ab illo per vniuersam Iudæam, quibus à Ioannis baptismo intellectum sit, Iesum à Spiritu sancto vntum esse, eundemque omnes qui à diabolo oppressi essent, pro sua benignitate curasse, cum Deus in eo inesset, & cum eo versaretur. Se ac condiscipulos testes esse eorum

B. PETRI VITA. 393

eorum omnium, quæ ipse in Iudæa Hierosolymæque fecisset. Eū cūm Iudæi crucifixi fuissent, tertio die à DEO ab inferis excitatum esse, ostensumque nō omni populo, sed ipsis qui à Deo provisi essent, conuiuioque ab eo adhibiti vnà cum eo edissent atque bibissent: cūm à mortuis excitatus esset. Eundem eis imperasse, vt populum docerent, ac dicerent pro testimonio, ipsum à Deo viuorum & mortuorum datum esse iudicem. Eum prophetas omnes ostendere, cuius nomine omnibus qui ei crederent, errantibus & peccantibus venia daretur. Nondum finem dicendi fecerat, cūm Spiritus sanctus in eos descendit, qui eum audiebant. Quos cūm linguis loquentes, & Deum laudantes ceernerent, Iudæi Christiani qui cū Petro venerant, obstupuerunt, q̄ munus Spiritus sancti ad Gentes etiam pertineret: Tum Petrus eos Iesu Christi nomine baptizandos expiandosque curauit. Hierosolymam cūm Petrus paulò post adisset, Iudæi qui nostram disciplinam comprobassent, eum grauitèr obiurgarunt, quòd ad homines qui præputium haberent, diuertisset. Quibus cūm rem omnem ordine narraisset, ita in eius sermone acquieuerunt, vt Deo gloriã tribuerēt, quod etiam

R 5 Gen.

Gentibus pœnitentiæ locum ad vitam dedisset. Iisdem ferè tēporibus Herodes rex Iacobum Ioannis fratrem securi feriendum curavit. Quod cum Iudæis probari ac placuisse cerneret, Petrum etiam cōprehendi iussit, & in vincula conijci, ijs ipsis diebus, quibus Iudæi panibus fermento confectis vesci nō solent, vt eum post Pascha populo produceret. Ecclesia toto illo tempore Petrum precibus suis Deo cōmendare non desistebat. Nocte autē quā is dies sequebatur, quo eum Herodes producturus erat, Petrus inter duos milites vinctus catenis duabus dormiebat, & custodes ad ianuam carcerem custodiebāt, cum Dei angelus præstō fuit, qui excitato Petro, vt surgeret, vestēq; sibi sumeret, seq; sequeretur, imperavit. Ille catenis repente è manibus elapsis, sic eum sequi cœpit, vt sibi visum oblatum existimaret. Nec verò aberratione antè liberatus est, quàm præteritis primis & secundis vigilibus, portaque Ferrea, quæ eis vltro aperta est, quæ eadem ad urbem ferebat, viaque vnâ confecta, ab eo angelus discessit. Tum demum cum se collegisset, certò scire se dixit, angelum à Deo missum esse, qui ipsum è manibus & potestate Herodis eripuisset, & Iudæorū expectatione. Domū cum venisset.

sec.

fet, Mariæ matris Ioannis, qui Marcus dī-
 ctus est, in qua multi orabant pulsauit fo-
 res. Cumq; puella quædã Rhode nomine
 accurrens, quisnam pulsaret, rogaret, co-
 gnita Petri voce non aperuit, sed gestiens
 lætitia omnibus nunciatū redijt, Petrum
 ad fores stare. Illi qui eum in carcerem cō-
 iectū custodiri etiã existimarent, primūm
 insanire eam dixerunt, deinde cū illa
 ita esse affirmaret, eius angelum esse fate-
 bantur, in eaq; sententia permanserunt,
 quod Petrus qui semper pulsabat, intro-
 missus, rei veritatē cōprobauit. Ipse ma-
 nu ind. cto. silentio, eis rē omnem ordine
 exposuit, eosq; rogauit, vt ea ipsa Iacobo
 & condiscipulis nunciarent. Iudæi po-
 stea extiterunt, qui primūm Antiochiæ,
 deinde etiam Hierosolymæ docerent, qui
 non circuncideretur, vitam sempiternam
 consequi posse neminem. Tum fortē An-
 tiochiæ erant Paulus & Barnabas, qui
 eam contra docerent, id non esse necessa-
 rium, res ad magnam contentionem sedi-
 tionemq; peruenit: itaque Christianis
 omnibus, qui eam urbem incolebant, Pau-
 lum & Barnabam vnus, quosdamq; ali-
 os alterius factionis, miati placuit de hac
 cōtrouersia Hierosolymam ad apostolos
 atque maiores natu. Quò vt venerunt,

R 6

Apostol-

apostoli maiores q; nati cōuenerunt vnū
 in locum, vt quid de hac re teneri oportet,
 viderent. Cumq; res diligēter tractaretur,
 Petrus surgens, scire omnes qui aderant,
 dixit: prouidentia diuina iam pridem factum
 esse, vt ex ipsius ore Gentes Euangelij verba
 audirent, & crederent, idq; Deum ita appro-
 baste, vt eis æquè ac ipsis qui Iudæi essent,
 spiritum sanctum daret, nihilq; inter vtrosque
 interesse ostenderet. Itaque nihil esse quod
 dent operam, vt Deus onus discipulis imponat,
 quod neque ipsi, neque maiores ferre potuissent,
 præsertim cum munere ac beneficio IESU
 Christi, gloriam sempiternam, quemadmodum
 illi se consecuturos esse confiderent. Iacobus
 frater Iudæ Apostoli, qui Hierosolymitanus
 Episcopus erat, cum perorasset Petrus, ita locutus
 est: Simonem narraſſe, quemadmodum Deus
 primū constituerit ex Gentibus populum
 sibi adipisci ac sumere, id quod propheta
 tradidissent. Itaque hoc censere se, eorum
 animos, qui ex Gentibus ad Deum reuerterentur,
 non esse conturbandos nouis legibus, sed
 scribendum ad eos esse, vt se deinceps ab
 ijs quæ idolis immolarentur, à stupro &
 fornicatione, ab eorū animalium quæ suffocata
 essent, sanguine absti.

abstinerent. Hoc omnium sententijs comprobatum est. Itaque missa Epistola ad eos qui Antiochiæ erant, cuius hæc fuit sententia, Visum esse Spiritui sancto & ipsis, nihil oneris eis imponere, nisi ea quæ modo commemorauimus. Atque hæc quidē sunt, quæ de Petro in his libris, qui noui testamenti nomine inscribuntur, & appellantur, scripta reperiuntur. Quæ autem deinceps narrabimus, ab alijs vt ab Egesippo, Irenæo, & Eusebio, Hieronymoque accepimus. Romam quidem Petrus venit Claudio Imperatore, ibique pontificatum quinque & viginti annis gessit, vt omnes probati auctores ac veteres commemorant. Quod si quinque & viginti annis pontificatum administrauit, id est, vsque ad quartumdecimum Neronis annum, qui idem vltimus fuit, certè tertio vel secundo, vt Hieronymo placet, Claudij anno primū Romam venerit, necesse est. Nonnulli autem exponunt, in ijs Clemens, qui ei quarto loco successit, eum Romam eo maxime consilio venisse, vt Simonis Samaritani, de quo paulò antè dixi, errorem refelleret. Egesippus quidem principio tertij libri aliquid narrat, quod quia & ad Petri laudem, & Simonis summum dedecus pertinet, non erit alienum exponere. Si-

monis istius fraudes & præstigiæ tantum apud Neronem valuerant, vt non solum primum apud eum locum amicitiaë teneret, verum etiam illi ab eo diuini honores tribuerentur, vt Iustinus, Irenæusque commemorant: præter autem alia inusitata opera, quæ effecturum se esse pollicebatur, etiam mortuos ab inferis excitare se posse iactabat. Excesserat tum forti è vita Romæ adolescens nobilis, Neronis propinquus, ad quem excitandum alij Petrū, alij Simonem accersendū censuerūt: illi cum venissent, Petrus Simoni qui suā vim & potestatem iactaret, priores partes dedit, ita tamen vt si id quod se facturum esse profiteretur, non præstaret, ipsi non deesset. Simon qui plurimum apud barbaros & ignaros nostræ religionis homines artes suas valituras speraret, conditionem hanc præposuit, vt si ipse adolescentem ab inferis excitasset, Petro moriendum esset: sin Petrus hoc certaminis genere vicisset, idem supplicium maneret. Placeat Petro cōditio. Accessit ad mortuum, qui vt carmina quedam pronunciare cepit, is qui mortuus erat, caput mouere, & agitare visus est. Hinc clamor barbarorum, eum viuere, cum Simone loqui, cum gaudio vociferantium: hinc in Petrum irarum

irarum stimuli, hinc etiam irridentium ca-
 chinni, quòd se ausus esset cum Simone
 comparare. Petrus qui ea falsa quæ à Si-
 mone fiebant intelligeret, eundem vul-
 tum, eundem oris animique habitum fere-
 bat. Silentiumque imperavit, ita locutus est,
 non id verum esse quod videretur, sed spe-
 ciem quandam veri imitari. Quòd si verum
 esset eum vivere, ipse loqueretur: si verè
 ab inferis excitatus esset, surgeret, incede-
 ret, colloqueretur. Atque quòd facilius nõ
 solum id falsum esse quod videretur, in-
 telligi posset, sed ne iam quidem ostendi
 speciem posse, Simonem à mortuo iubet
 secedere: cum recessisset, ne moveri quidem
 unquam visus est postea. Tum Petrus cum
 secum ipse silentio paulisper orasset, ado-
 lescenti ut Christi nomine sanus & inco-
 lumis surgeret, imperavit. Statim surgit
 adolescens, loquitur, incedit, cibum ca-
 pit. Eum postea matri tradidit, quæ cum
 eum rogaret, ut ab se illum discedere ne-
 pateretur, eam ne timeret, hortatus est,
 eum enim custodem suum habere. Hoc cum
 omnibus ingentem admirationem exci-
 tasset, in contrarium versa sunt omnia. Pe-
 trum laudibus in calum ferre oēs, Simonem
 ut prestigiatorum irridere, explodere, & la-
 pidibus obruere, idque factum esset, nisi Petrus.

compresso ac sedato paulisper tumultu, fatis acre de illo supplicium sumptū esse dixisset, quod artes suas nihil valere intelligeret atq; sentiret. Viueret ille sanè, & Christi regnū crescere vel inuitus cerneret. Angebatur ille Apostoli gloria, seq; victum dolebat. Itaque conuocato populo, offensum se à Galilæis (sic enim nostros contumeliæ causa appellabat) ostendit, deserturumq; se dicit eam urbem, quam tueri soleret. Constituit diem, quo in cælū volando ascenderet, sibiq; in cælum quādo vellet, aditum patere dixit. Dies vt cōstitutus venit, collem Capitolinum conscendit, vnde se deiiciens volare cœpit, cum summa populi admiratione, qui eum venerabatur: plerique vim talem Dei, non hominis esse dicebant, nihil tale fecisse Christum. Petrus intereā orare cœpit Iesum, vt ei suas artes futiles esse ostenderet, nec tali specie populus deceptus, non facilè ad fidem compelli adduci que posset. Se tamen precari, vt sic in terram caderet, vt nihil se potuisse, viuus recognosceret. Ille vt Petrus finem dicendi fecit, implicatis remigijs pennarum quas sumpserat, corruit: nō quidem exanimus, sed fracto debilitatoq; crure. Aretiā concessit, ibiq; mortuus est. Quod vt Nero

com-

comperit dolens amici casu, ereptumque sibi vrium Reip. vtilem ac necessariū, moleste ferens, Petrum quemadmodum interficeret, cogitare cœpit. Cū verò comprehēdi eum iussisset, ea re cognita, Christiani omnes eum rogant, vt aliò se recipiat Petrus contrā, se non commissurum dicit, vt metu mortis cessisse videatur, æquum esse mori pro Christo, qui mortem subiisset pro omnibus, non mortem illam, sed immortalitatē futuram, indignam se esse fugam mortis, qui multos doctrina sua, vt se hostias Christo offerrent, impulisset. Christi prædictionē mortem sibi subeundam esse, qua Deo gloriā tribueret. Atque hæc quidē & his similia, Petrus afferebat, plebs autē illachrymans ab eo petebat, ne se inter maximas fauētium barbarorum tēpestates fluctuantem desereret. Vicerūt fletus & lachrymæ obstinatum animum. Discessurum se ex vrbe pollicetur. Itaque in sequēti nocte salutatis Christianis, proficisci solus cœpit, qui vt ad portam qua egredi constituerat, venit, Christum sibi obuam prodire videt, adoransque eum, quoniam iret rogauit. Ille cū Romam se vt iterum ciuci suffigeretur, venire dixisset, statim Petrus hoc de genere mortis suæ dictum intellexit,

4 02 IOACH. PERIONII
xit. Itaque in urbem redijt, nec ita multo
post comprehensus, supplicio crucis in-
uerso capite, quod indignum se esse dice-
ret, qui ita vt Christus moreretur, affe-
ctus est. In cruce multis verbis Christo o-
ues commendauit, quas ipsi tradidisset.

VITA BEATI PAULI APOSTOLI, IOACHIMO

Perionio Benedictino Cor-
maeriaceno au-
ctore.

PAulus qui antea Saulus appellaba-
tur, Iudæus, vt ipse ait, Pharisaus-
que genere, ex tribu Benjamin,
Tharsi quod est Ciliciæ oppidum, natus
est. Vt aut aptus literis eius animus fuit,
cū Hierosolymā legis Mosaicæ perdisen-
dæ causā parentes miserunt, ibi q; Gama-
lielem legis optimum interpretem docto-
remque audiuit. Hic autem eum fructum
ex studijs percepit, vt statim ei contingerit
æquales suos longè multumque superare
non solum legum institutorumque, que
à maioribus acceperat, doctrina, verum
etiam in ijs defendendis studio, & volun-
tate. Itaque dum etiā admodū adolescens
esset, cerneretque Stephanum aliam disci-
plinam, vt ipsi videbatur, Mosaica sub-
lata